

Odbiornik radiowy Ramona 62118

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1961

Miejsce powstania:
Dzierżoniów, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 312 mm, sze.: 705 mm, gł.: 225 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i
Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane
obektu: domena publiczna. Opis
kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL
(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -
Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 914/V/207

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, fale radiowe,
eksport, komunikacja, muzyka, nagłośnienie,
odtworzenie dźwięku, prąd, PRL, propaganda,
przemysł, radio, targi międzynarodowe,

OPIS

Stacjonarny odbiornik radiowy Ramona 62118, produkowany w latach 1960-1964 przez Zakłady Radiowe Diory w Dzierżoniowie, to jeden z czterech typów tego odbiornika (obok modeli 62132, 22241 i 22244). Ramona, pieszczotliwie nazywana „świnką”, to zasilana prądem zmiennym superheterodyna, dostosowana do odbioru fal długich, średnich, krótkich a także ultrakrótkich, zaopatrzona w systemy modulacji amplitudy (AM) oraz częstotliwości (FM). Pod względem elektrycznym odbiornik ma układ zbliżony do produkowanych w tym samym czasie odbiorników Calypso i Rumba – wykorzystano w nim sześć lamp elektronowych, trzy diody germanowe oraz prostownik selenowy. W pracach projektowych nad urządzeniem uczestniczył metaloplastyk Jan Kowalczyk, który odpowiadał za opracowanie wyglądu obudowy korpusu. Jej dwuwypukły, soczewkowaty kształt nadał ton rodzimemu wzornictwu przemysłowemu lat 60. W uznaniu oryginalności, odbiornik uhonorowano złotym medalem za najbardziej efektowny model polskiej kolekcji podczas XXX Międzynarodowych Targów Poznańskich w 1961 roku. Sukces ten sprawił, że Ramona była eksportowana do Wielkiej Brytanii i innych państw europejskich. Przyczynił się też do chętniejszego nawiązywania współpracy zakładów produkcyjnych z plastykami w celu podniesienia wartości estetycznej urządzeń, zarówno pod względem formy i kształtu, jak również wykorzystywanych materiałów i wykończenia. Na Dolnym Śląsku Diory była pod tym względem pionierem. Chassis odbiornika zamknięto w drewnianej obudowie wspartej na czterech wąskich nóżkach w kształcie ściętego stożka. Skrzynkę wykonano z fornirowanego drewna. W ścianach bocznych, za ażurowymi przestonami z kremowego tworzywa sztucznego, umieszczono równolegle dwa owalne głośniki Tonsil GD 18-13/2. Panel frontowy został nieznacznie pochylony, wyścięta go gęsto pleciona tkanina na krawędziach obramowana pokrytymi emalią wąskimi listewkami. Pośrodku poziome prostokątne wcięcie zamknięte drewnianą ramą o zmiennej szerokości desek dającej wrażenie głębi. Wewnątrz znajduje się podświetlana skala przestonięta szkłem. Po bokach rozmieszczono symetrycznie dwa przetącniki obrotowe: lewy do regulacji siły i barwy głosu, prawy do strojenia systemu AM i FM. Nad lewym pokrętkiem znajduje się wskaźnik siły głosu, nad prawym – elektronowy wskaźnik dostrojenia („magiczne oko”) oraz logotyp Diory. Pod skalą mieści się pięć opisanych, obłych przetącników klawiszowych, przeznaczonych do włączania urządzenia lub przetączania zakresów częstotliwości odbioru fal. Na tylnej ścianie urządzenia znajdują się pokrętło regulacji wbudowanej anteny ferrytowej, a także gniazda wejściowe na antenę, uziemienie, gramofon, zewnętrzny głośnik oraz przewód sieciowy. Opracowanie: Filip Wróblewski